

[Leonhard Hansen.]

handler Løn, men ingen Bestemmelser har om en saadan Løns Fastsættelse, altsaa i dette Tilfælde Grundlønnen, at stille Ændringsforslag om, at man i den samme Paragraf skal have en Bestemmelse, som alene gælder med Hensyn til Dyrtidstillæg. Men det er den Slags Ting, som vi nok kan sammenarbejde, naar nu forhaabentlig et Udvalg bliver nedsat og kommer til at arbejde.

Forslagsstillerne har fundet det betimeligt foruden Forslaget om Dyrtidstillæg at stille Ændringsforslag til andre Bestemmelser i Loven, om Feriespørgsmaal og om Skolespørgsmaal. Der er slet ikke noget i dette, som er fremmed for os. Socialdemokratiet har ved Lovens Behandling i 1937 netop fremsat Forslag i samme Retning. Det er kun naturligt, at Kostpengene for de Lærlinge, som faar Kost og Logi hos Læremesteren, under Ferie forhøjes fra de nu gældende 1 Kr. pr. Dag, som jo langt fra dækker det nødvendige, og det er ligeledes naturligt, at Ferietiden for Lærlinge i alt Fald det første Aar af Læretiden bliver længere end for de voksne Arbejdere, for at Overgangen fra de lange Skoleferier ikke skal blive alt for mærkbar. Men alt dette har været behandlet ved Lovens Tilblivelse, hvilket ogsaa fremgaar af Lovens Bestemmelse om, at Ferien kan gradueres saaledes, at der indrømmes Lærlingen en længere Ferie i de første Læreaar; ganske vist — det er rigtigt, hvad den ærede Ordfører sagde — sker det paa Bekostning af Ferietiden senere. Det var det, der kunde opnaas dengang. Jeg for mit Vedkommende har arbejdet meget energisk for at undgaa denne pludselige Overgang fra 6—7 Ugers Skoleferie i det sidste Skoleaar til en meget, meget kortere Ferie. Det er ikke rigtigt efter min Formening, og man burde maaske ogsaa have en Overgang, der var betydelig bedre end den, som den ærede Ordfører nu for nylig omtalte.

Enhver vil sikkert heraf kunne udlede, at der fra vor Side er gjort ihærdige Anstrengelser for at opnaa en bedre Ordning, og det er altsaa ikke noget, som det kommunistiske Parti har fundet paa. Man kunde for saa vidt efter min Formening godt have undladt at komme med disse Forslag ud fra den Betragtning, at man sikkert ved, hvilken Skæbne de faar. Jeg

h havde bange Anelser før, da jeg sad og hørte, at den højtærede Arbejds- og Socialminister samlede alle disse Forslag sammen for en skønne Dag at ville fremkomme med Forslag om en Ændring af selve Loven. Jeg ønsker ogsaa en gennemgribende Revision af Loven, men jeg ønsker ikke, at det skal være en Venstreminister, der kommer med den, saa kan han i øvrigt være lige saa elskværdig paa andre Omraader, som han være vil.

Det samme gælder Ændringerne til § 12 om den faglige Undervisning paa Dagskole. Socialdemokratiets Stilling hertil er almindelig bekendt, og vort Standpunkt har givet sig Udtryk i Lovens § 12, Stk. 2, hvoraf det fremgaar, at for saa vidt der inden for et Fag under Medvirken af vedkommende faglige Organisationer oprettes en Dagskole, paahviler det Læremestrene at lade deres Lærlinge deltage i Dagskoleundervisningen i det Tidsrum, man fra vedkommende faglige Udvalg og Lærlingeraadet efter Samraad med Socialministeren bestemmer. Det er naturligvis langt fra, hvad vi fra Socialdemokratiets Side har ønsket os paa dette Omraade, men naar vi i 1937 med de da raadende politiske Forhold ikke kunde naa længere, tror jeg ikke paa, at Muligheden er større paa det Omraade i Dag. Med den nuværende Mangel paa Lokaler og Lærerkrafter er det vist ogsaa et Spørgsmaal, om Tiden til at foreslaa Overgang til Dagskoleundervisning er heldigt valgt. Jeg tror ikke, at man kan feje det bort med at sige, at det ordner sig nok alt sammen. Vi ved, hvor vanskeligt det er med Materialer til mange, mange andre Ting, vi ved, hvor det paa Undervisningens Omraade skorter overordentlig stærkt paa Lærerkrafter. Vi ved ogsaa, at Dagskoleundervisning ikke kan finde Sted alle Steder her i Landet, maaske i de store Byer, men der er adskillige Steder, hvor det ikke kan lade sig gøre, og hvor der maa findes andre Ordninger.

Vort beskedne Lovforslag i Fjor havde ingen Interesse for den højtærede Arbejds- og Socialminister, og da baade Arbejds- og Socialministeren og Regeringen i Dag er de samme som i Marts 1946, havde jeg altsaa en lumsk Anelse om, at Interessen fra den Side ikke var større, end den har vist sig at være over for det foreliggende Lovforslag, og jeg har faaet det bekræft-